

man kunde genopfriske de gamle Retsbegreber og den gamle Retsordning, hvorefter man kun straffede med Haan og Foragt. Men naar man først faar Lovforslaget gennemført, og det er kommet til at virke, og Forstanderskaberne ere komne til fuld Udvikling, udelukkende baserede paa Grønlandernes Selvstyre, er jeg overbevist om, at dette Spørgsmaal ogsaa vil ordne sig af sig selv. Og jeg tror, at Grønlænderne selv bedst kunne udvikle det videre. Jeg tvivler paa, at vi herhjemme fra ville kunne ordne noget i den Retning.

Jeg vil, som sagt, ønske, at dette Lovforslag vil blive ført hurtigt igennem. Det vilde være af Betydning, hvis Grønlænderne allerede med de Skibe, der sendes derop i Aar, kunde se, at den højtærede Ministers Rejse har baaret Frugt. Jeg er vis paa, at det vilde vække almindelig Tilfredshed deroppe, naar de almindelige Principper, hvorefter dette Forslag er dannet, blive kendte deroppe. Jeg henstiller, om der ikke kunde gøres mere for Udviklingen af det nationale Erhverv ved Præmier og Udmærkelser. Lige saa vist som Grønlænderne ere modtagelige for Spot, lige saa vel ere de modtagelige for Anerkendelse. Jeg tror for Resten, det vilde være overordentlig nyttigt, om enhver selvstændig Mand, som havde Valgret, bar et Mærke, saaledes at Folk fra de andre Beboelsespladser kunde se, at det var en af deres Landsmænds udvalgte, som var anerkendt som valgberettiget og valgbar. Jeg tror, at hvis man fra Ungdommen satte Præmier ud for Dygtighed i Erhverv, vilde man kunne vække betydelig Energi. Det er ganske vist antydnet, at der af Overskuddet fra Kommunekasserne kan anvendes en Del til saadanne Præmier, men jeg tror, at det hellere burde være et Tegn, som overfor andre kunde vise, hvem Manden var. Nu ved jeg ganske vist, at man indenfor dette Ting — i alt Fald fra enkelte Sider — er meget kras mod alt, hvad der hedder Ridderkors, Stjerner og al den Slags, men jeg tror, at i et Samfund som det grønlandske vilde saadanne ydre Tegn paa, at vedkommende af sit eget Samfund var anerkendt som en Mand, der var valgberettiget og valgbar, have deres store Betydning. Det er, som sagt, omtalt i Motiverne, at man burde give en saadan Præmie til de dygtigste Familiefædre, f. Eks. i Form af Tilskud til Huse. Ja, det kan maaske være godt, men jeg tvivler paa, at man kan faa Eskimoerne til at bygge Huse, jeg tror, de skulle blive ved

at bruge deres gammeldags Byggemaade, men der kan jeg maaske tage fejl. Naar det er antydnet, at man skulde give dem Rifler, overrasker det mig. Da jeg saa Grønland for 40 Aar siden, blev ingen Sælhund dræbt ved Riffelskud, det var udelukkende med Harpun, med Kastespyd, man tog dem. Hvis Rifler ere blevne almindelige, ligger deri ogsaa, at meget gaar tabt ved Sælhundefangsten, thi en anskudt Sælhund er vanskelig at faa fat i, hvorimod den, der bliver tagen ved Kastespyd, hvortil der hører en svømmende Blære, altid er sikker paa at blive bragt ind. Jeg ved altsaa ikke, om det er heldigt at opmuntre til Riffelskydning, men det kan jo være, at de allerede ere saa vidt fremme dermed, at der ikke er noget at gøre i tilbagegaaende Retning.

Jeg hilser med stor Glæde Forslaget, som det er formet, saavel med Hensyn til Statens Tilsyn som med Hensyn til Administrationen, Kommuneraadene, Landsraadene og Indtægternes Fordeling deroppe.

Retsplejen har jeg gjort nogle Bemærkninger ved, som jeg ganske henstiller til den højtærede Minister, navnlig om det ikke er for lidt at sætte Opholdet i Grønland til kun 1 Aar for en ung Mand, der skal være medvirkende ved Rettens Udøvelse.

Ved Siden af Administrationen kommer Handelen, der jo egentlig hidtil har været administrerende tillige. Den Adskillelse, der nu skal ske, gaar ud paa, at Handelen skal virke selvstændigt, at den, som den højtærede Minister sagde, skal betale bedre, men ogsaa kan fordre det, den har, betalt bedre. Men samtidig er den underlagt en fælles Styrelse herhjemme fra, og gennem Inspektoraterne, forstaar jeg, vil man søge at begrænse dens Virksomhed saaledes, at den ikke kommer til at skade. Derved forstaar jeg, at man vil paase, at Handelen ikke berøver Familiernes det nødvendige at leve af Aaret igennem. Til Dato var man jo kommet ind paa, at Handelen søgte at skrabe saa meget til sig som muligt af de Produkter, som vare aldeles uundværlige for Livet deroppe. Naar Vinteren kommer, staar Grønlænderen, som er et Naturbarn, der ikke tænker paa Fremtiden, ikke længer som i gamle Dage, da man ikke var udsat for at sælge sine Ting til Handelen. Nu er han uden det fornødne Oplag til at møde Vinterens Krav med, og dertil hører, som bekendt, rigeligt med Skind, Dun og Kød. Naar han har solgt baade Skind og Spæk og